

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LO JURAT Y 'LS CONSERVADORS.

Per neixe plé de prestigi
y ab las condicions més bonas
tant solzament li faltavan!
las iras conservadoras.

PRIMER ACTE DEL JURAT.

QUANT pensan los conservadors que tindrem Jurat per entendre en tota classe de delictes, se donan a tots los diables del infern.

No s' ho poden acabar alló de que sigan los ciutadans mateixos los que apreciïn y quilatin la naturalesa y la gravetat dels fets crimosos. Per ells, la conciencia pública es una quimera, tal vegada perque també ho es la conciencia particular.

Anéu a parlar de conciencia a un partit que a últims del sigle XIX s' atribueix ab modestia suma la suprema inteligencia, y preten tenir al país en perpétua tutela, com si 's compongués exclusivament de criatures y de tontos.

La sola idea de que ab lo Jurat serán ineficassos aquells paperets y recordatoris qu' en temps de conservadors s' estilan, empenyant als tribunals de justicia a mostrarse inexorables ab la premsa de oposició; la sola idea de que no serán los magistrats assalariats, sino 'ls ciutadans independents los que entendrán en la culpabilitat dels escriptors, es cosa que 'ls tréu de quici.

¡Ay Sr. Sagasta, si sabia governar!

No hauria esperat un any y mitj a presentar una reforma tant útil, tant liberal y sobre tot tant anti-conservadora!

Com tampoch esperaria més temps a presentar un projecte complet de sufragi universal, complement lògich del Jurat, que fora 'l cop de gracia per la gent conservadora.

Ab aquestas dugas reformas realizadas, ja podria esperar sentat la tornada del Mónstruo.

Contra 'l diable, aygua beneyta; contra 'ls conservadors, reformas liberals.

La proba, es lo que li está succehint.

Durant l' any y mitj que l' hem tingut al candelero, 'ls conservadors han estat quiets, tranquils, sossegats, y fins melosos. Casi se 'l menjavan a festas.

Entre ells ja ho deyan prou:—Cá, si aquest Sagasta es un bon home, un bonifaci, un calsas. Nosaltres que 'ns hi posem no ho fariam tant bé com ell. Governab ab las nostras lleys y no las modifica, ni las toca, per ser cosa nostra... Deixémlo governar ¡pobret! Lo dia que 'ns convinga tornarhi, trobarem encara en lo llit la marca de la nostra jeya. No l' escamem, donchs, y esperem ab calma que vinga l' hora de tirar-lo al carrer.

Fins ara la política canovista ha sigut aquesta: enervar als liberals.

Ha bastat que aquestes acometessin la primera reforma; ha bastat qu' en compliment dels seus compromisos anessen a restablir una institució que avuy dia existeix en totas las nacions d' Europa, menos Turquia, y que aquí a Espanya mateix havia funcionat ab exit, per tirar vinagre a la mel de la benevolencia, y rebatre's com fieras contra del govern.

—Y donchs ¿qué no ho sabian que 'n Sagasta tenia compromisos? ¿Qué no ho sabian que decorosament no podia faltarhi?...

—Bé ho sabiam; pero...

—Y qu' héu fet durant aquest any y mitj?

—Que volia que fessem: nos hém deixat creixe las unglas.

En efecte, acaban de demostrar que las tenian molt llargas y afiladas.

No per atacar al Jurat qu' en contra de la rahó no hi valen rahons; per atacar als homes que 'l restableixen, y principalment al gran Jurisconsult de las cabriolas, al Sr. Alonso Martínez.

L' ex-sagristá Pidal ha sigut l' encarregat de arrencarli la careta y la cara.

—Vosté s' atreveix a restablir 'l Jurat? ¿Vosté que a l' any 74 se 'n burlava? ¿Vosté qu' en l' Academia de Ciencias morals y politicas va presentar contra aquesta institució una Memoria plena de arguments y datos? ¿Vol que la llegeixi aquesta Memoria?... ¿Ho vol? Miri que m' empenyo a ferli combatre 'l Jurat per vosté mateix!...

Aquí té, Sr. Sagasta, las conseqüencias de rodejarse d' homes sense fé ni entusiasme per las ideas que han de professar a trucos de conservar la cartera.

Tota la sabiduria, tota la serietat jurídica del senyor Alonso Martínez se 'n ha anat a tomballons per terra.

Ell prou s' ha defensat; pero ho ha fet atacant al seu adversari y acudint al medi tant socorregut de «¡Pitjor tú!»

—Pitjor tú, sagristá ex-carlista, que vas jurar tallarte la mà dreta avants de seure al banch blau, al costat de 'n Cánovas, y t' hi vas seure y aquesta es la hora qu' encara no te l' has tallada; pitjor tú que inflammat de santa intransigencia, renegavas contra l' article 11 de la Constitució qu' estableix la tolerancia religiosa, y vas governar tot lo temps que vas poder ab l' odiat article 11.

—Y aixis per aquest istil, s' ha anat descantallant, cantantli las quaranta.

Ja que 's tracta de Jurat, reunim per primera vegada, 'l de la opinió pública, y després d' escoltar los atachs de 'n Pidal y la defensa del Alonso, formulém las preguntas a que han de respondre los ciutadans del Tribunal que son tots los espanyols:

1.ª—¿Déu restablirse 'l Jurat?

—Sí.

2.ª—¿Poden decorosament governar may més homes com en Pidal y l' Alonso Martínez, després de haverse demostrat mútuament que son un parell de arlequins dolitichs?

—No.

Quedan presos tots dos acorts per unanimitat.

P. K.

LA MONJA DE VALLBONA.

A tenim un' altra monja en campanya.

Fins ara no tenim més datos que 'ls consignats en una carta que acabém de rebre, fetxada a Belianes (Prov. de Lleyda), 'l dia 20 del actual.

—Diu aixís:

«Molt senyor meu: Poso en coneixement de vosté, perque ho inserti, qu' en lo convent de Vallbona de las Monjas, lo dia nou del actual, una religiosa va tirarse per una finestra al carrer, ó siga desde una altura de uns sis metros, produhintse una contusió en los péus; pero ab tot lo que lográ escapar, encaminantse a una casa y demanant que l' acompanyessen a ca 'l Arcalde; pero en lloch de portarla allí, varen acompanyarla a casa del senyor Rector.

«Lo rector passá immediatament a Tarragona, tal vegada a conferenciar ab l' Arquebisbe; lo cert es que a son regrés, y entrada ja la nit, quatre homes embolicaren a la monja en un llenzol, tornantla de nou al Convent de abont havia escapat.

«Veyentse tractada de aquest modo, la infelís eridava desafortadament, implorant compassió y demanant que la duguessen ahont volguessen, fins a presiri ó que la matessen, tot menos tornarla a aquell infern. Se assegura que per ferla callar varen posarli una mordassa.

«Lo fet va esbombarse pèl poble, y 'ls ensotanats per atenuar la seva conducta, fan corré que la tal monja havia perdut la rahó.

«Cas de que realment fós una pobra boja, vosté senyor Director, veurá si es natural que estiga reclosa en un convent, la infelís que tal vegada lograria curarse, si la trasladessin a un Manicomí.

«Fassi 'ls comentaris qu' estimi convenientes, y anticipantli las gracias, mani y disposi de son atent S. S. y suscriptor»:—J. S.»

Los comentaris nostres serán molt senzills. Basta consignar lo fet per donar a compendre la seva gravetat.

Vallbona de las Monjas, poble de la Provincia de Lleyda, fronteris ab la de Tarragona, pertany al partit de Cervera.

Ara bé: a Cervera hi ha jutje de primera instancia; a Lleyda hi ha governador civil... ¿Seria tant costós que una ó altra de aquestas dugas autoritats tractés de posar en clar un fet tant grave y d' exigir en cas necessari la responsabilitat més severa a qui l' hagués contra?

JUGANT.

U que ara tothom passa 'l temps aixis.

Lo govern casi bé no sab com manegars'ho per impedirho, y 's creu que 's veurá obligat a declarar lo joch calamitat nacional, com la llagosta, 'ls gossos rabiosos y 'ls cartistas.

A Madrid, a Valencia y en varias distintas localitats, no hi ha dia que no 's fundin mitja dotzena de cassinos reformistas, izquierdistas ó canovistas.

Però sembla que lo de cassino no es més que un nom: la sustancia de la majoria d' ells es la ruleta.

Quan s' obra un establiment d' aquesta classe ningú pensa mal. Lo president es fulano, persona de llarga historia y molta reputació; lo tesorer es sutano, un altra eminencia del mateix tenor; lo secretari es mengano, un jove de molt bonas prendas, emparentat ab las millors familias y relacionat ab tres ó quatre bisbes.

La moralitat del centro que s' inaugura, no inspira, pues, lo més petit dupte.

Un dia a qualsevol autoritat li vé la ocurrencia de visitar lo local.

—¡Oh, excelentíssim senyor!—diu lo vocal de torn, mentres fa ab molt dissimulo una senya a un dependent, que 's fica desseguida cap a dins.—¡Oh, excelentíssim senyor! ¡Quán honor! ¡quina satisfacció 'ns proporciona ab la seva visita!

—Tenen la casa molt ben posada...

—¡Psé! Hem fet lo qu' hem pogut...

—¿Aquest saló es la biblioteca?

—Sí senyor; y aquell es lo de sessions.

—¿Y aquest?

—Es la secretaria.

Arriban a una gran sala plena de cadiras, ab una taula al mitj.

—¿Y aquí, qué hi fan?

Turbació del vocal.

—Aquí... aquí... la dona del conserje hi planxa.

—¡Ah, ja! Planxa sobre aquella taula... ¿Y las cadiras del voltant, per qué serveixen?

—Pues... serveixen per seure 'ls socios...

—¿Mentres ella planxa? Ja deu ser distret.

L' autoritat, per supuesto, de tot aixó no 'n creu ni una paraula; pero se 'n vá, convensuda de que no hi ha medi d' atraparlos... mirant com la portera planxa.

Per regla general, s' ha observat que 'ls cassinos politichs hont se juga més, son los perteneixents als partits qu' están en situació de reemplaç.

Y 's comprén: un politich desocupat ¿qué ha de fer los dias que no hi ha toros? Jugar.

Els diuen, y tenen rahó:

—Ja veurán, ¿vólen que no juguém? Pues que 'ns donguin lo poder. La ociositat es la mare, l' avia y la dida de tots los vicis, y un hom, sense fer res, s' aburreix de mala manera.

Los qu' están al candelero 's veuenh libres d' aquestas tentacions. O al menos si hi cauhen, no tenen escusa.

A un empleat li preguntavan:

—¿Vosté no juga?

—¿Jo? No tinch temps. Calculi vosté mateix: a las onze 'm llevo, a las dotze esmorso, a las dugas surto,

m' estich al café fins a las cinch; m' entretinch una horeta a l' oficina, y després, entre dinar, tornar al café, teatro y alguna visiteta, no 'm quedan més horas que las estrictament indispensables per dormir.

Un altre, que també viu sobre 'l país, no demostrava tanta austeritat.

—Ho confesso—deya— jo jugo.

—¿En quin cassino?

—¡Ah! Cá: a la oficina mateixa.

Hi ha qui 's pensa que 'l govern está faltat d' energia, y que si ell volgués en quatre esgarrapadas tirariam lo joch estirpat.

Es una verdadera preocupació.

Quan lo vici tot just apuntava, tal vegada hauria pogut intentar-se ab exit alguna repressió seria.

Però ¿ara? ¿Ara que 's viu més de jugar que de respirar? ¿Ara que fins los actes més graves se fan jugant?

—Perque—no cal que fassin lo pagés—aquí tothom juga.

Lo govern es lo primer.

Y no 'm refereixo a la rifa que fá cada senmana per escurar la butxaca del próxim; nó.

Lo govern juga ab la nació, que se 'l creu de bona fé y no recull més que camelos.

Lo govern juga ab la bossa del contribuyent, obligantlo a sufragar gastos que a n' ell no li importan tres pitos.

Lo govern juga a inventar conspiracions, adornadas de sorpresas d' armas y ocupació de papers sospitosos.

Lo joch es la seva vida; l' únich que sab fer es jugar. Jugant, fa las eleccions.

Jugant, celebra contractes ab la Traslántica.

Jugant, resol las dissidencias de la majoria.

¡Sort que ara torna a obrirse 'l Circo Equéstre!

Si acás hi ha 'ls Marianis, demanaré a aquell que 's vesteix de quinto, que s' encari ab lo govern y li digui:

—¡No juegues, hombre, no juegues!

FANTÁSTICH.

A nació francesa está donant en aquests moments una proba admirable del seu patriotisme y sentit práctic.

Fransa atravessa un gran conflicte que amenassa la pau d' Europa, y 's manté tranquila, sossegada, esperant lo seu triunfo de la justicia, més que

de la forsa.

Lo poble obeheix fielment a las indicacions del govern.

May s' havia vist una nació tant forta y prudent a la vegada.

Lo conflicte es lo següent: Un comissari francés M. Schnaebele, colocat en la

frontera pel govern del seu país, complia sa missió ab fidelitat. Rebé un dia un avis del comissari alemany M. Gautsch, demanantli una entrevista, y en lo moment de dirigir'shi, 's veje acomés per dos polissons disfressats y conduhit pres á Metz.

¿Va ser detingut en territori francès ó en territori alemany?

Aixó es lo que 's ventila actualment.

Pero ni en un cas ni en altre teben rahò 'ls alemanys. Encare que hagués sigut detingut en territori del imperi, basta considerar que 'l comissari francès obehia á una invitació del comissari alemany, porque no puga prosperar una semblant perfidia.

Aixis es qu' Europa en pés. en aquest punt, s' ha colocat al costat de Fransa, y Bismarck no tindrà més remey que donarli la més completa satisfacció.

Lo Sr. Figuerola ha sigut nombrat president de la comissió de Códichs per Ultramar.

Aquí tenen als monárquichs que acaban los turróns. Quan se tracta de cosas tant importants com la codificació ultramarina, han de demanar auxili als republicans.

Lo govern tractava de celebrar una amnistia al cumplir un any Alfonso XIII.

La idea era bona. Ja que 'l soberá actual, ara com ara no fa més que mamar, y perdoni, que la clemencia y la pietat escauhen molt bé en las pobras criaturas.

Pero 'ls conservadors s' han posat fets. uns diables, y sembla que s' ha desistit de la idea.

Los conservadors fan lo paper de sogras de la política: lo paper més antipático.

Per homes felissos, los revisors del timbre.

Aquest dia 's presentan al *Centre catalá*.

—A ver los libros de actas... los talonarios de recibos de los socios...

—Haurán de tornar un altre dia, que ara 'l president no hi es, y ell té la clau; respon un dependent.

¿Tornar un altre dia? Si, si, ja avisarán.

Los revisors comensan á calcular: lo *Centre* ha de tenir tants socios, á tants recibos mensuals durant tants anys, tant... Nada, demanarém que se 'ls imposi la multa corresponent... Res... una friolera.. 107,532 pesetas.

Y lo mateix que han fet ab lo *Centre*, ho fan ab la fábrica del gas Lebon, sols que allá la multa que demanan ascendeix á 1 milió 380 mil pessetas.

Los comptes del Gran Capitá son una bicoeca al costat dels comptes dels revisors del timbre...

Pero no tingan por, després de tants mils y tants milions, ja 's contentarán ab tres pessetas.

Demá comensan las eleccions municipals en tota Espanya.

A Barcelona no 's nota la més mínima animació.

De tal manera que fins la vigilia mateixa de l' elecció no s' ha sabut qui eran los candidats oficials.

—¿Quins candidats presentéu? li preguntavan á un fusionista.

—Encare no se sab.

—¿Es possible?...

—Ja veurás, don Francisco 'ls porta amagats á las patillas.

Del resto d' Espanya no 'n responém; pero es de creure que succehirá dos quartos del mateix.

En pocas localitats triunfará la voluntat dels electors, sinó la voluntat dels que manan y mangonejan.

Lo cárrech de regidor
dona disgustos en gran;
fá perdre temps... y diners;
pro tots hi volen tornar.

Ni l' Alemania, ni l' Austria, ni la Russia, ni tal vegada l' Italia pendrán part en l' Exposició universal de Paris, ab que 'l Govern de la República francesa tracta de commemorar lo centenari de l' enderrocament de la Bastilla.

Los governs no volen associarse á un fet que sigué l' aurora de la llibertat dels pobles.

Pero 'ls pobles no serán tant olvidadissos, ni tant ingrats com los governs, y particularment concorrerán á la gran Exposició.

CARTAS DE FORA.—Lo dia 4 de maig, á las nou del matí s' efectuará 'l judici oral de la causa seguida á D. M. Fins y Palá, per un article publicat en *La Publicidad* y *La Montaña*, sobre aconteixements ocorreguts l' any passat á Manresa, durant la memorable nit de Sant Ignaci, en que 'ls carlins tractavan de fer de las sévas. Lo fiscal de l' Audiencia de aquella ciutat, Sr. Criado y Baca, cregué véure una manifesta injuria contra ell per haver manifestat l' articulista que 'l dia de la manifestació carlista sortiren del balcó de casa

séva fochs artificials en direcció del local de la Escola laica.—La defensa corra á cárrech del Sr. Vallés y Ribot.

Per professons ben fetas, lo rector de Collbató. Al anunciar la del divendres Sant va advertir als que hi anessen que havian de caminar més depressa ó sino 'ls deixaria. En efecte, apenas va sortir la professó al demati, veient que 'ls que duyan lo Sant Cristo y la Creu de la Passió no anavan prou llestos, se dirigí á las noyas que portavan imatjes, manant que tornessin endarrera, y al véure que feyan lo tonto, las empenqué á empentas, armantse un guirigay que semblava alló una dispersió de carlins. La professó va arribar á l' iglesia en tres partidas, y tot porque 'l rector, segons diuhen, tenia ganas d' esmorsar. Sens dupte 'l diable havia pres la forma de rata, y li corria pel ventre.

VARIACIONES.

Los diputados madurots presentan la mar d' *esmenas*, per entorpir certas lleys que á n' ells los hi fan atmetlla. Y com més ells ne van fent, més tothom va convencentse de que may aquest partit ha tingut ni tindrà *esmena*.

Von Bismarck y Lleó XIII son més amichs cada dia: s' escriuhen d' alló més cartas, s' alaban, se felicitan; tot son mimos y requebros, tot son favors y caricias... ¡Ay, si en Lutero tornaval ¡quin tip de riure 's farial!

A Madrid y Barcelona y otras varias poblacions, hi ha mils y mils de patricis que volen ser regidores. Y es lògich: com que 'ls negocis ara diu qu' estan molt morts, tothom busca la manera d' arreplegar... distraccions.

Los rumores sobre ordre públich sembla que s' han acentuat: las veus de próxima crisis també 's venen accentuant. S' acentua la cassussa, s' acentua 'l malestar... D' acentuació n' hi ha de sobra: lo que aquí falta son fals.

Un dels ministres més cursis y que més mal se sosté, es en Balaguer, que conta los revolcons á milers. Pero s' aguanta en lo puesto sense amohinarse per res, y... «¡Ay Castilla castellana!» ¡que n' hi fas fer de papers!

Los conservadors s' esforsan y fan treballs colossals, per veure si conseguixen que no s' implanti 'l jurat. Se comprén molt bé la inquina que li venen demostrant... ¡Com qu' ells son los primers *reos* que 'l jurat condemnará!

Lo perinclit Fontrodona en son viatjet á Madrid, hi va ocasioná un conflicte que ha donat bastants fatichs. Nada menos que 's fa corre que mentres ell va sè allí, van escassejá 'ls que viures y l' arrós se va encarrir.

Si reparan que 'ls serenós, burots y municipals s' afaytan, y 's posan guapos y s' enllustren lo calsat; si observan que van y venen tots sérios y preocupats, sápigam qu' es que 's preparan per la lutxa electoral.

Los alemanys continúan fent l' home y movent soroll, com si ells fossen aquí 'ls amos y Europa fos lo seu gos. Ab tot y aquestas bravatas, ¡qui sab si aquestos bons senyors fan com los noyet, que cantan per ferse passar la por!

Compte corrent dels petardos.—Suma anterior: vint y tants. Més: sis en un ministeri, tres al carrer d' Alcalá, cinch en varias cantonadas y un al Congrès. sota un banch... Pongo siete y llevo cuatro, y... hasta la semana entran.

C. GUMÁ.

o contents los llanuts ampurdanesos ab l' esclidassada del dilluns de Pasqua, tractavan lo diumenje passat de procedir á una nova provocació á pretext de celebrar una professó de desagris.

Afortunadament lo governador de la provincia de Girona va posarlos bossal, prohibint una manifestació de la qual se 'n tindrà una idea dihent que tant sols hi podian concorre homes de 18 anys en amunt.

Segons sembla en las armerias s' havian despatxat molts revolvers y altres instruments espirituals pel mateix istil.

Un sotana deya:

—Lo governador de Girona abusa de la séva autoritat. Lo que ha fet es cohibirnos en l' exercici legitim de la nostra industria.

—¿Y ara? Expliquis.

—Si, home, porque si arriba á celebrarse la professó de desagris, tal com están las cosas, hi hauria hagut pel cap baix de vinticinch á trenta enterros. Y á veure ¿a nosaltres qui n's indemnisa?

Un senador ha proposat que s' erigeixi á Madrid un monument en memoria dels héroes que han sucumbit en la guerra de Cuba.

Seria convenient que s' ampliés l' idea.

No sols tenen dret á l' honra del monument los que van morir peleant, ó victimas del vómit ó de la febra, sino també 'ls que de regrés á la península se han mort de fam y de miseria en la impossibilitat de cobrar los atrassos que se 'ls devian.

Aquí ho arreglem aixis.

Un sastre persegueix á un trampós.

—Pero home ¿vol pagarme ó no vol pagarme?

—Voler prou; lo qu' es que no puch.

—Será necessari que fassa un esforç, porque ha de saber que 'm véns una lletra... y estich apuradíssim. Si no puch pagarla no tinch més remey que quebrar. ¿Qué li sembla?

—¡Oh, home heroich! Miri, si *quiebra*, jo soch amich de un regidor, y faré que li dediquin un monument.

En Montero Rios s' ha encarregat de buscar una fórmula per unir als comités de Madrid que ab aixó de las próximas eleccions están á matar.

Lo mateix Montero Rios va trobar la fórmula per constituhir la fusió, aixis com la fórmula per plantejar lo matrimoni civil.

Y com que ha sigut monárquich y ha sigut republicá
D. Eugeni, ab tantas fórmulas
es un home poch *formal*.

En Cassola ha fet un punt d' home, presentant lo projecte de servey militar obligatori.

En principi aplaudeixo l' idea.

Tots nos debém á la patria; y 'l deber de servirla es un honor que correspon tant als richs com als pobres.

Pero en lo projecte del general Cassola hi ha *peros*... y hasta *peras*.

Los richs que 's costejin l' uniforme y 's paguin la vida, ab un any quedarán en paus.

Los pobres, en cambi, haurán de servir tres anys.

Aquí tenen los *peros*.

Aném ara á las *peras*.

Los novicis y professos de determinadas corporacions religiosas estarán completament exempts del servey.

¿Vols escaparte de la quinta? Feste frare, feste escolapio, feste caputxi, feste franciscano.

Aixó no es just.

Si per professar una religió 's necessita abnegació, esperit de obediencia y amor á la disciplina, en lloch poden posarse tant de relléu aquestas qualitats com en las filas del exercit.

Per lo tant no hi ha de haver freres, ni capellans, ni richs, ni pobres. Tothom igual.

La patria es igual per tothom.

Llegeixo:

«Lo marqués de Marianao ha ingressat en lo partit conservador de Tarragona.»

Lo marqués aludit se 'm figura una llesadora, anant de 'n Cánovas á n' en Romero; de 'n Romero á n' en Cánovas.

Hi dit una llessadora? Hi dit mal.
Volia dir un llessador ...
Un llessador dels bons:
Llessador de dobetas de cinchs duros
quan venen eleccions.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Po-ma-da.
2. ANAGRAMA.—Troca-Carot-Àcort-Tres.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Lo testament del oncle.
4. ROMBO.—

M
G A T
G O R R A
M A R T I N A
T R I P A
A N A
A

5. GEROGLÍFICH.—Per puntas un puntayre.
Han endevinat totes las solucions los ciutadans Pe-
pet Extraordinari, Nauj Sodrlo y un Sarralench; n' han
endevinadas 4 V. Bertran y Pau Trucas; 3 A. Alacaya,
J. Roldós, Picio Adam y G. y M. Vila y S.; 2 Patatim
Patatera y 1 no més Miquel y Patrici Leal.

XARADA.

Una tres-hu de cotó
y duas hu-dos de tela
feu comprar per la Manela
la senyora Concepció,
y perque no li caygués
y n' estés molt més guardat,
dintre d' un tot molt tapat
va dirli que li portés.

J. PRATS NYAGH.

ANAGRAMA.

—¿Qué tal, ja has dinat xicot?
—Sí senyor, sí, D. Pasqual;

per cert que he quedat tant tot
que 'l ventre y tot me fa mal.

EUDALT SALA.

TERS DE SÍLABAS.

Primera ratlla vertical y horisontal: una moneda.—
Segona: nom d' home.—Tercera: carrer de Barcelona.
UN SARRALENCH.

GEROGLÍFICH.

PPPPP
VIII
Fa
NIDI
ro

SALDONI DE VALLCARCA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Pepet del Carril, Torero d' hivern, M. Vila S., P. Pi,
V. Bertran, A. Rector B, Manel Gardó, J. Taxonera, M. Calvet, J.
Valls V., Joanet de Berga, Masquell, Norma R., Naun T., A. Gibert
y Simplon: Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciudadans J. M. Bernis, Pepe Hillo, J. Roca, J. Sauri, Nas de
Bisbe, A. Alacayo, Un Sarralench, Pepet Extraordinari, J. Roldós,
Angel Garcia, T. M. Carrer d' Adra, Saldoni de Vallcarca, Toful V.,
Catarina, Cabellis, Un Badaloní, D. C. Un Tronera, Tranquil de
Reus, Caratallat, Nas de Canonje, A. Palleja, Pepet d' Esplugas,
A. Rubert y P. Pet A.: Publicarem alguna cosa de lo que 'ns en-
vian.

Ciudadá C. (Salamó): Es precis que alguna persona respougi de la
seva firma: las noticias que 'ns dona son bastant graves y no po-
dém aventurarnos á publicarlas sense aquest requisit.—Sir Pys-
trinch: La poesia esta bé: l' insertarem.—Pirli: Idem l' articlet; l'
acudit no tant.—J. T. (Calders): Tal com nos ho explica, no ho ac-
abem d' entendre.—J. Puig Cassanyas: Elerats.—Bonaventura Cas-
as U.: Envihi 'l número que fins llavors no podém dirne res. Los
treballs que 'ns envia no son encare a proposit —Joseph Molas: La
poesia va be.—Frascuellilo: Los dibuixos no 'ns serveixen; de lo
demés insertarem alguna cosa.—Aguileta: També de lo que 'ns en-
via aprofitarem algo.—D. C.: Va bastant bé; pero no es aprofitable.
—J. D. (Banyolas): Vingan datos fixos y concrets y veurem si pot
inserta.se.—Municipal Cadaquessench: Es tant vert que no pot anar.
—Claveguera: Hi ha algun acudit aprofitable.—Cassino d' Esparra-
guera: No fassi cas de lo que ha succehit: es tant lo que 'ns envian
y estém tant ocupats, qu' hem de judicar sempre d' impressió y
aquells treballs que no son de primer ordre, no sempre produhei-
en una impressió favorable.—J. Font: No pot anar per desgabelat
y sobre tot per aquell final tant .. tant... tant especial.

POESIAS JOCOSAS
DEL
DR. VICENS GARCÍA
RECTOR DE VALLFOGONA
ab dibuixos de Fellicer Monseny.

Forma un tomo de 240 páginas, bon paper, imprés ab es-
mero, encuadernat ab una elegant cubierta á dos tintas y val
sols 2 pessetas!!

Se ven en totes las librerias y corresponsals de LA CAM-
PANA y casa Lopez, Rambla del Mitj, 20.

Poesias serias del Dr. Vicens Garcia, RECTOR DE
VALLFOGONA, 1 tomo en quart. Preu 1 pesseta.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

TROMPADAS EPISCOPALS.

Ay... ay... ay mutilá
carlins á la paella!

Ay... ay... ay mutilá
bolets de capellá!